

Arrest

**nr. 66 063 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking ten aanzien van eerste verzoeker houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2011 met refertenummer REGUL x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster kwamen op 11 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden respectievelijk op 26 januari 2010 en op 11 januari 2010 voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

1.3. Op 28 september 2010 dienden verzoekers, die verklaren België sinds het indienen van hun eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 april 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 april 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissing welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit Khasav-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. In de periode van eind 1999 tot begin 2000 volgde u enkele maanden lang een militaire training in Gudermes, Tsjetsjenië, bij een groep onder leiding van een amir. In 1999 was ook de tweede Tsjetsjeense oorlog uitgebroken. Sindsdien werden Tsjetsjeense strijders gevisieerd door de autoriteiten. Sinds 2000 was u bijna continu op de vlucht en dook u onder op verschillende plaatsen, zowel in Dagestan als erbuiten. In 2003 werd u voor het voor het eerst gearresteerd. In totaal zou u in de periode 2003 – 2006 zeven keer gearresteerd worden. Telkens werd u ongeveer twee dagen vastgehouden en ondervraagd. Bij die ondervragingen werd u gevraagd of u bepaalde mensen, rebellen, kende. U kende deze personen echter niet. In 2006 huwde u op religieuze wijze met E.(...) D.(...) (OV 6.556.930). Na uw laatste arrestatie, in 2006, verbleef u niet meer in Dagestan. Uiteindelijk besloten jullie het land te verlaten. In december 2007 vertrokken u en uw vrouw per trein uit Dagestan. Via Saratov, Moskou en Brest, Wit-Rusland, reisden jullie per trein naar de grens met Polen. De reis duurde drie à vier dagen. Aan de Poolse grens vroegen jullie asiel aan. Uw asielaanvraag in Polen werd definitief afgewezen in 2009. In Polen werd u overvallen door vijf à zes onbekenden. Hierna lag u enkele dagen in het ziekenhuis. Na de laatste negatieve beslissing bleven jullie nog twee à drie maanden in Polen alvorens naar België te vertrekken. Uw vrouw en kinderen vertrokken eerst, u enkele dagen later. Uw vrouw vroeg asiel aan in België op 11 januari 2010; uzelf op 26 januari 2010. Gelet op uw eerdere asielaanvraag in Polen, werd aan de autoriteiten van dat land onder de Dublin-reglementering de terugname gevraagd. De Poolse overheid stemde hier zowel voor uw vrouw als voor u mee in op respectievelijk 15 januari 2010 en 3 februari 2010. Hierop werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dewelke aan u betekend werd op 19 februari 2010. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd om medische redenen verlengd. U en uw echtgenote verlieten het land niet en vroegen opnieuw asiel aan op 28 september 2010. U verklaart nog steeds niet terug te kunnen naar uw land van herkomst. Sinds uw vertrek uit Dagestan wordt er nog af en toe naar u geïnformeerd bij kennissen. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw internationaal paspoort en rijbewijs neer.

B. Motivering

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht nadat u in een periode van drie jaar (2003-2006) zeven keer werd gearresteerd en ondervraagd door de autoriteiten. U werd ervan verdacht een strijder te zijn en werd ondervraagd over andere, voor u onbekende, personen. (CGVS d.d.17/03/2011, p.13, 14, 16) Eind 1999, begin 2000 had u in Tsjetsjenië een militaire opleiding genoten bij een gewapende groep onder leiding van een amir. Sindsdien was u steeds op de vlucht geweest. (CGVS, p.10, 12) Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u opnieuw gearresteerd te worden. (CGVS, p.18) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw echtgenote betreffende het bekomen van jullie internationale paspoorten. U verklaarde dat u deze paspoorten, zowel voor uzelf als voor uw vrouw, regelde via een tussenpersoon. U wist niet of deze persoon bij de migratiedienst, die verantwoordelijk is voor de uitgifte van deze paspoorten, werkte. U bent er niet zeker van of het authentieke of (ver)vals(t)e documenten betrof. Deze persoon had enkel gezegd dat het "goede" paspoorten waren. U zou deze persoon ingeschakeld hebben zodat u zich niet persoonlijk moest presenteren op de migratiedienst om het paspoort aan te vragen en af te halen. (CGVS, p.5-6) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat alvast zij haar internationaal paspoort zelf aanvroeg en afhaalde op de migratiedienst in Makhachkala. Hierbij zou ze enkel administratiekosten betaald hebben. Gevraagd of u uw paspoort op dezelfde manier aanvroeg, vermoedde zij van wel. Volgens haar vroeg u uw paspoort een dag later aan bij de paspoortdienst. In ieder geval zouden jullie de paspoorten samen hebben afgehaald. (D.(...)) - CGVS, p.4-5) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde zij enkel dat u problemen had met uw "Russisch", i.e. uw intern, paspoort. Zij bevestigde toen nogmaals dat jullie de internationale paspoorten samen afhaalden. (D.(...)) - CGVS, p.5) Bijgevolg blijft de tegenstrijdigheid bestaan. Gelet op deze vaststelling kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u uw paspoort via omkoping hebben bekomen om zo zelf niet naar de paspoortdienst te moeten gaan. Er rijzen dan ook zeer ernstige vermoedens dat zowel u als uw echtgenote jullie paspoorten op officiële wijze bekwamen van de Russische autoriteiten. Bovenstaande vaststelling ondermijnt bijgevolg ook in ernstige mate de door u verklaarde vrees voor vervolging van de autoriteiten. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat een internationaal paspoort slechts wordt afgeleverd met toestemming van de Federale veiligheidsdienst (FSB) na een controle die erop gericht is om vast te stellen of er elementen

zijn die een tijdelijke beperking van het recht om het land te verlaten, bestaan. Dit was ook reeds het geval toen u het land verliet. Dat u in dit geval een internationaal paspoort zou krijgen lang nadat uw problemen begonnen – volgens u zou u zich schuilgehouden hebben sinds 2000 en meermaals gearresteerd zijn sinds 2003 (CGVS, p.12) maar uw internationaal paspoort vermeldt als afgiftedatum 4 december 2007 - vormt dan ook een ernstige aanwijzing dat u niet vervolgd wordt door de overheid voor de door u verklaarde redenen. Immers, als u er werkelijk van verdacht werd om een strijder te zijn (geweest) en banden met andere rebellen te hebben (CGVS, p.13-14), mag verwacht worden dat aan u niet zonder meer een internationaal paspoort zou zijn afgeleverd. Bovendien wordt van een persoon die de internationale bescherming van een derde land inroept uit vrees voor vervolging door de autoriteiten van zijn land van herkomst verwacht dat hij vermijdt om in contact te treden met diezelfde autoriteiten. Verder werd eveneens een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw intern Russisch paspoort. Met betrekking tot het niet voorleggen van uw intern paspoort had u voor de DVZ verklaard dat u uw intern paspoort in Rusland was verloren en dat u hierna een tijdelijke identiteitskaart had, dewelke u in Polen zou hebben achtergelaten. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 21) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u uw intern paspoort verloor in Polen toen u op straat aangevallen werd. (CGVS, p.4) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u enkel dat u niet geloofde dat u iets dergelijks gezegd had en bleef u erbij dat u uw paspoort in Polen verloor. (CGVS, p.18) Bijgevolg dient er ernstig getwijfeld te worden aan uw verklaring als zou dit intern paspoort niet in uw bezit hebben (CGVS, p.5). Gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (een kopie werd aan het administratief dossier toegevoegd) en waaruit blijkt dat dit intern paspoort onder andere een verblijfsregistratie bevat, ontstaat dan ook het vermoeden dat u tracht mogelijk belangwekkende informatie, onder andere betreffende uw woonplaats, verborgen te houden. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts zijn uw verklaringen betreffende uw asielrelaas op meerdere punten uiterst vaag te noemen. Betreffende uw militaire training in Tsjetsjenië – dat u zelf beschouwde als het begin van uw problemen (CGVS, p.10) – kon u niet zeggen onder welke amir u deze training volgde, noch onder welke commandant deze persoon ressorteerde (CGVS, p.10). Van iemand die bewust deze training volgde gedurende drie à vier maanden omdat het “de plicht was van elke Tsjetsjeen” (CGVS, p.11) mag verwacht worden dat hij dergelijke informatie zou kennen. Bovendien kon u ook niet zeggen in welke maand u deze opleiding begon en wist u ook niet meer of daar nog mensen waren die u kende. (CGVS, p.11) Een dergelijk gebrek aan kennis van elementaire zaken betreffende uw training in Tsjetsjenië is niet geloofwaardig te noemen indien u die werkelijk beleefd zou hebben. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Bovendien komen uw verklaringen op een belangrijk punt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U verklaarde dat Akhmad Kadyrov reeds president was van Tsjetsjenië toen u aan uw opleiding begon eind 1999 (CGVS, p.12). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Akhmad Kadyrov pas in juni 2000 hoofd van de administratie in Tsjetsjenië en in oktober 2003 president werd van Tsjetsjenië. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Ook uw verklaringen betreffende uw arrestaties dienen als uiterst vaag beschouwd te worden. Zo kon u noch uw eerste, noch uw laatste arrestatie concreet situeren in de tijd. (CGVS, p.12-13) Dit geldt eveneens voor uw andere arrestaties. (CGVS, p.15-16) Het is weinig aannemelijk te noemen dat u uw arrestaties, zelfs niet de meest recente, niet accurater kon situeren in de tijd. Hoewel er reeds een zekere tijd verlopen is sindsdien, mag verwacht worden dat uw verklaringen, gezien de ernst van de feiten, toch nog enigszins accuraat zijn. U haalde hierbij meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft. Echter, dit kan niet beschouwd worden als een afdoende verklaring voor bovenstaande vaststelling gezien het Commissariaat-generaal tot op heden geen afdoende medisch of psychologisch attest ontving waaruit deze problemen objectief blijken. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan ten slotte, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient te worden besloten dat u er niet in slaagt om aan te tonen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde

rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw internationaal paspoort werd eerder reeds besproken. Verder bevat dit document enkel informatie betreffende uw identiteit en reisweg die door mij niet in twijfel getrokken wordt. Ook uw rijbewijs bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat door mij in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uit haar verklaringen bleek dat zij haar eigen asielmotieven heeft en haar asielaanvraag niet baseert op de door u verklaarde problemen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat zij verklaarde nooit problemen te hebben gehad omwille van u. (D.(...)) – CGVS, p.10)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van gemengd Tsjetsjeens-Russische origine, verklaart afkomstig te zijn uit Kasmaul, een dorp vlakbij Khasav-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. In oktober 2005 bent u religieus getrouwd met R.(...) M.(...) (OV 6.695.330). U woonde echter bijna nooit samen met hem. U wist niet waarom dit zo was. Uw broer R.(...) D.(...) (OV 6.056.535) kende problemen met de autoriteiten. Na zijn legerdienst kwam hij in contact met rebellen. U weet niet precies wat hij gedaan had – uw familie vertelde u niet veel omwille van uw precarie gezondheidstoestand - maar hij werd tot een gevangenisstraf van twee jaar veroordeeld, waarvan hij één jaar uitzat. Na zijn gevangenisstraf bleven de autoriteiten hem lastigvallen. In 2006 vertrok uw broer uiteindelijk naar het buitenland. Omwille van uw broer werd uw familie geschaduwd door de ordediensten. Om problemen te vermijden trok u bij uw oom in Khasav-yurt in. In september of oktober 2007 werden achtereenvolgens uw vader en uw broer A.(...)-Z.(...) meegenomen. Het doel hiervan was dat uw broer R.(...) zich zou aanbieden. Uiteindelijk werd door uw ouders besloten dat het beter was dat u en uw man het land zouden verlaten. In december 2007 vertrokken jullie uit Dagestan. Via Saratov, Moskou en Brest, Wit-Rusland, reisden jullie per trein naar de grens met Polen. De reis duurde drie à vier dagen. Aan de Poolse grens vroegen jullie asiel aan. Uw asielaanvraag in Polen werd definitief afgewezen in september of oktober 2009. In Polen werd uw man in 2007 overvallen door vijf à zes onbekenden. Hierna lag hij een week in het ziekenhuis. Op 10 januari 2010 vertrok u met de kinderen vanuit Polen naar België; uw man volgde enkele dagen later. U vroeg asiel aan in België op 11 januari 2010; uw man op 26 januari 2010. Gelet op uw eerdere asielaanvraag in Polen, werd aan de autoriteiten van dat land onder de Dublin-reglementering de terugname gevraagd. De Poolse overheid stemde zowel voor u als voor uw man mee in op respectievelijk 15 januari 2010 en 3 februari 2010. Hierop werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dewelke aan u betekend werd op 19 februari 2010. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd om medische redenen verlengd. U en uw echtgenoot verlieten het land niet en vroegen opnieuw asiel aan op 28 september 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u het land verlaten hebt omwille van de het feit dat uw familie gevisieerd zou zijn door de autoriteiten die op zoek zijn naar uw broer R.(...). (CGVS d.d.17/03/2011, p.6-7). Daarnaast verwees u ook nog naar de algemene veiligheidssituatie in Dagestan. (CGVS, p.10) Nergens uit uw verklaringen dat u uw asielaanvraag (gedeeltelijk) baseert op de asielmotieven van uw man. Bovendien verklaarde u dat u nooit problemen hebt gekend omwille van uw man aangezien u bijna nooit met hem samenwoonde. (CGVS, p.10) De door u ingeroepen problemen in Dagestan zijn gebaseerd op de problemen die uw broer R.(...) er zou hebben gekend. Immers, gevraagd naar de aanleiding van uw vertrek uit Dagestan verklaarde u dat het appartement van uw oom, waar u verbleef, alsook de woning van uw ouders in het oog gehouden werd door de ordediensten. (CGVS, p.6-7) Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw broer R.(...) op 12 maart 2007 asiel aanvraagde in België. In het kader van deze asielaanvraag werd door mij besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 11 april 2008. Deze beslissing werd door mij ingetrokken op 17 februari 2010. Er werd door mij een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 19 mei 2010 omwille van de bedrieglijkheid van zijn verklaringen. Zo werden er inconsistenties vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen voor de Poolse en Belgische asielinstanties en tussen de verklaringen van uw broer en zijn vrouw tijdens hun

asielaanvraag in België. Bovendien werd geoordeeld dat een aantal van zijn handelingen in Rusland niet te rijmen viel met een gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u persoonlijk ooit geviséerd bent door de autoriteiten. Zo werd u nooit ondervraagd (CGVS, p.7) noch waren er invallen door de autoriteiten in het huis van uw oom waar u verbleef (CGVS, p.8). Gevraagd of u zelf ooit iets meegemaakt had, haalde u enkel de arrestatie aan van een huurder op het binnenplein van uw ouders, waarvan u getuige was. (CGVS, p.7) Deze vaststelling ondermijnt dan ook uw vrees voor persoonlijke vervolging. Daarnaast vroeg u persoonlijk een internationaal paspoort aan bij de migratiedienst in Makhachkala en ging u het er ook zelf afhalen (CGVS, p.4). Dit paspoort werd afgeleverd in december 2007 toen de autoriteiten al geruime tijd uw broer viseerden. Het vrijwillig in contact treden met de autoriteiten die u verklaart te vrezen, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Immers, van een persoon die vervolging vreest en de internationale bescherming van een derde land inroept, wordt verwacht dat hij zich onthoudt van contacten met de overheid die hij vreest. Bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook de door u verklaarde vrees voor vervolging. Hierbij kan eveneens worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat voordat een internationaal paspoort wordt afgeleverd met toestemming van de Federale veiligheidsdienst (FSB) na een controle die erop gericht is om vast te stellen of er elementen zijn die een tijdelijke beperking van het recht om het land te verlaten, bestaan. Dit was ook reeds het geval toen u het land verliet. Dat u in dit geval een internationaal paspoort bekam via officiële weg (CGVS, p.5) vormt een verdere aanwijzing dat u niet geviséerd wordt door de autoriteiten. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient te worden besloten dat u er niet in slaagt om aan te tonen dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw internationaal paspoort werd eerder reeds besproken. Verder bevat dit document enkel informatie betreffende uw identiteit en reisweg die door mij niet in twijfel getrokken wordt. De geboorteakte van uw zoon bevat enkel gegevens betreffende zijn identiteit en jullie familieband die door mij niet in twijfel getrokken worden. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat door mij in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van hun verzoekschrift houden verzoekers een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij benadrukken verder dat zij recht moeten hebben op een effectief rechtsmiddel en vragen om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoekers niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekers merken op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stellen zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij hebben voor hun leven. Verzoekers, die ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst en die, zo stellen zij, niet alleen vanuit hun uitgebreide persoonlijke ervaring spreken, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in hun land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, opperen voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merken zij op, is de conclusie onjuist. Zij verwijzen hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijzen zij naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van het UNHCR in het Duits van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijzen zij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoekers merken ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoekers herinneren vervolgens aan een welbepaalde passage die zij citeren en die volgens hen de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève”* en omschrijven het als *“het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Voorts wensen verzoekers met betrekking tot de bestreden beslissingen op te merken dat *“het internationaal paspoort van E. werd door haar in de gemeente aangevraagd en afgehaald; hij zou zijn*

internationaal paspoort via een tussenpersoon besteld hebben; hij heeft zelf nooit contact gehad met de persoon die het paspoort heeft afgeleverd; alles gebeurde via via; hij heeft hiervoor ongeveer 120-200 euro betaald; 6000 roebel; het feit dat hij een internationaal paspoort heeft gekregen ondanks dat hij gevisieerd werd komt omdat de tussenpersoon die hem het paspoort tegen betaling heeft gegeven bepaalde procedures en regels kan omzeilen; hij heeft zijn nationaal paspoort verloren na een incident in Polen; hij heeft geen andere verklaring gegeven bij DVZ; dit is mis begrepen geweest bij het interview van DVZ; A. wou geen andere info over zichzelf kwijt; hij heeft gevraagd om hem enkel met A; aan te spreken; hij heeft geheugenproblemen waardoor hij geen details meer kan herinneren; hij kan zijn geheugenproblemen aantonen met een medisch attest; hij komt van Dagestan; hij was niet op de hoogte van de exacte actualiteit tijdens zijn verblijf in het trainingskamp; de naam Kadyrov kwam in deze periode veel ter sprake". Verzoekers werpen verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijzen zij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund. Verzoekers, die stellen dat essentieel dient waargenomen te worden dat zij tijdens hun verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas hebben gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve aan de bewijslast hebben voldaan, laten voorts gelden dat *"rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn"*. Aldus zijn, zo vervolgen zij, de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in hun land van herkomst wensen verzoekers nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoekers, lezen dat *"het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 procent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)"*. Verzoekers halen vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en opperen dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: *"de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden 'Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)"*. Volgens verzoekers baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Zij wijzen er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie "Red onze Generatie" werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoekers merken daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten 'Subject related briefing' heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo menen zij, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoekers, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgen zij, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, *"sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd"*, zou naar hun mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede *"maar niet ten goede van de burgerbevolking"*, dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Verzoekers merken vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechterlijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de "drastisch

veranderde situatie" mensen blijven vluchten naar onze contreien. Zij stellen ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoekers merken verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *"niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter"* en stellen zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens opperen zij dat *"als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is"*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoekers voegen hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijzen zij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder opperen zij dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoekers, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoekers' mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoekers van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de 'Tsjetsjenisering' dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stellen zij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merken verzoekers op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoekers oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoekers. Daarom, zo stellen zij, hoort het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgen zij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens hen is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stellen zij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus verzoekers, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoekers laten vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens hen is het zo dat hun rechten in hun land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stellen zij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Zij wijzen er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannushkina, voorzitter van 'Memorial Rusland', recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Zij verwijzen eveneens naar *"de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij"*. Verzoekers zijn ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze

motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens hen bevatten de bestreden beslissingen enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake “*artikel 48*” niet goed behandeld. Verzoekers stellen verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merken op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo opperen zij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van “straffeloosheid” heerst. Derhalve vragen zij ondergeschikt om hen subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoekers merken voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stellen zij, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoekers, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoekers een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stellen zij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laten verzoekers voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgen zij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoekers niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Zij voegen hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers, die opmerken dat zij nood hebben aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merken voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Zij verwijzen hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluiten dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot “*een onderzoek van alle feiten*” relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoekers, zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

3.2. De Raad wenst vooraf op te merken dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van hun asielaanvraag. Verzoekers beslisten echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 februari 2010 (zie punt 1.2.) en dienden meer dan een half jaar na hun binnenkomst op Belgisch grondgebied een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van hun asielaanvraag voor verzoekers geen prioriteit is en bijgevolg hun behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

3.3. Voor zover verzoekers de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoeren, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen de ingeroepen bepalingen en beginselen schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of – beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de

materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, waarin wordt besloten dat hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote ernstige tegenstrijdigheden vertonen betreffende het bekomen van hun internationale paspoorten. Deze vaststelling ondermijnt bijgevolg in ernstige mate de door verzoeker verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten. In dit verband wordt ook gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat een internationaal paspoort slechts wordt afgeleverd met toestemming van de Federale veiligheidsdienst (FSB) na een controle die erop gericht is vast te stellen of er elementen voorhanden zijn die een tijdelijke beperking mogelijk maken van het recht om het land te verlaten. Dienaangaande wordt tevens opgemerkt dat van een persoon die de internationale bescherming van een derde land inroept uit vrees voor vervolging door de autoriteiten van zijn land van herkomst, verwacht wordt dat hij vermijdt om in contact te treden met diezelfde autoriteiten. Verder wordt gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal met betrekking tot zijn intern Russisch paspoort. Voorts wordt gesteld dat verzoekers verklaringen betreffende zijn asielrelaas op meerdere punten uiterst vaag te noemen zijn. In dit verband wordt gewezen op zijn verklaringen betreffende zijn militaire training in Tsjetsjenië. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent het presidentschap van Akhmad Kadyrov niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verder wordt opgemerkt dat ook verzoekers verklaringen betreffende zijn arrestaties als uiterst vaag dienen te worden beschouwd. Met betrekking tot de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten, zodat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Tot slot wordt geoordeeld dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van tweede verzoekster en waarin eveneens wordt besloten dat zij niet als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat haar problemen in Dagestan gebaseerd zijn op de problemen die haar broer R. er zou hebben gekend. Gelet op het gegeven dat in het kader van de asielaanvraag van de broer van verzoekster, ingediend op 12 maart 2007, op 19 mei 2010 besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de bedrieglijkheid van zijn verklaringen, wordt eveneens de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas in ernstige mate ondermijnd. Bovendien wordt vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geenszins blijkt dat zij persoonlijk ooit geïnterviewd werd door de autoriteiten. Verder wordt erop gewezen dat het gegeven dat ze zelf vrijwillig in contact is getreden met de autoriteiten die zij verklaart te vrezen, niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat verzoekster een internationaal paspoort bekam via officiële weg, vormt, zo luidt de beslissing, een verdere aanwijzing dat zij niet geïnterviewd wordt door de autoriteiten. In dit verband wordt ook gewezen op de informatie van het Commissariaat-generaal inzake het afleveren van internationale paspoorten. Met betrekking tot de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten, zodat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Tot slot wordt geoordeeld dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent het bekomen van hun internationale paspoorten. Eerste verzoeker verklaarde dat hij zijn internationaal paspoort via een tussenpersoon heeft aangevraagd (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/03/2011, p. 5). Op de vraag van de commissaris-generaal of dit enkel voor hem op die manier werd aangevraagd of ook voor zijn vrouw, antwoordde hij dat het voor hen samen (zo) werd geregeld (*Ibid.*, p. 6). Verzoekers vrouw, thans tweede verzoekster, gaf daarentegen aan dat zijzelf persoonlijk haar internationaal paspoort aan een loket op de paspoortdienst heeft aangevraagd en afgehaald (stuk 3, gehoorverslag verzoekster CGVS 17/03/2011, p. 4). Op de vraag of haar man dat ook op die manier heeft gedaan, antwoordde zij *“waarschijnlijk”* (*Ibid.*, p. 5). Voorts stelde zij dat haar man, thans eerste verzoeker, ook gewoon bij de paspoortdienst is geweest, hij het internationaal paspoort een dag later dan haar heeft aangevraagd en zij samen de paspoorten gingen afhalen (*Ibid.*, p. 5). Geconfronteerd met het feit dat haar echtgenoot verklaard had dat hij het via via had geregeld en veel geld had betaald om vooral niet op de paspoortdienst te moeten komen, verklaarde verzoekster, die overigens verklaarde dat ze *“denkt”* dat zowel haar internationaal paspoort als dat van haar echtgenoot officieel werden aangevraagd via de officiële procedure, dat *“dat weet ik niet (...); wat ik wel weet is dat we de ppn samen gingen afhalen”* (*Ibid.*, p. 5). Thans merken verzoekers in dit verband op dat *“het internationaal paspoort van E. werd door haar in de gemeente aangevraagd en afgehaald”* en *“hij zou zijn internationaal paspoort via een tussenpersoon besteld hebben”*, waarmee zij, zo stelt de Raad vast, hun verschillende versies inzake het verkrijgen van hun internationale paspoorten herhalen. Nu verzoekers bij de uitleg blijven die zij dienaangaande op het Commissariaat-generaal hebben gegeven, blijft de vaststelling dat hun verklaringen omtrent het bekomen van hun internationale paspoorten strijden, onverminderd gehandhaafd, wat de geloofwaardigheid van hun verklaringen ter zake ernstig ondermijnt.

3.7. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal een ernstige tegenstrijdigheid bevatten met betrekking tot zijn intern Russisch paspoort. Waar eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zijn intern paspoort in Rusland was verloren en hij nadien een tijdelijke identiteitskaart heeft gekregen die waarschijnlijk in Polen is gebleven (stuk 9, interview DVZ 17/11/2010, nr. 21), gaf hij nadien op het Commissariaat-generaal aan dat hij zijn intern paspoort in Polen verloren is geraakt bij een incident op straat (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/03/2011, p. 4). Verzoekers blijven er thans bij dat verzoeker zijn nationaal paspoort in Polen verloren heeft na een incident. Ze merken ook op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen andere verklaring heeft gegeven, waarmee ze de uitleg herhalen die verzoeker aan de commissaris-generaal gaf wanneer die hem met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen confronteerde. Thans opperen verzoekers het volgende: *“dit is mis begrepen geweest bij het interview van DVZ”* (Verzoekschrift, p. 7). Verzoekers' huidige argumentatie kan echter niet in het minst worden aanvaard en is allerminst ernstig te noemen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaalproblemen, verwarringen of misverstanden en hij zijn verklaringen voor akkoord heeft ondertekend. Verzoeker had, nadat het verhoorverslag hem werd voorgelezen, wijzigingen kunnen laten aanbrengen, wat hij echter niet deed. Bijgevolg ging hij akkoord met de inhoud van het verhoorverslag. Ook op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker met geen woord gerept over eventuele problemen betreffende zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel zelfs, de vragen van de commissaris-generaal of hetgeen hij er had verklaard hem achteraf werd voorgelezen en of hij daarna nog opmerkingen had, beantwoordde hij respectievelijk als volgt: *“ja”* en *“nee, geen correcties aangebracht; alles was ok; alles wat ik vertelde is de waarheid”*. Hij verklaarde er ook dat alles wat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd de waarheid is (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/03/2011, p. 2). Het gaat dan ook niet op thans te beweren dat men verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet juist zou hebben begrepen. De vaststelling dat eerste verzoeker omtrent een essentieel element, zoals het verlies van zijn intern Russisch paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn verschillende verhoren, doet, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, twifelen aan zijn verklaring als zou hij dit paspoort niet meer in zijn bezit hebben en wekt het vermoeden dat hij mogelijke belangrijke informatie die een dergelijke identiteitsdocument bevat verborgen tracht te houden.

3.8. In zoverre verzoekers laten gelden dat A.(...) geen andere info over zichzelf kwijt wou en aan eerste verzoeker vroeg om hem enkel met A.(...) aan te spreken en zij voorts poneren dat eerste verzoeker niet op de hoogte was van de exacte actualiteit tijdens zijn verblijf in het trainingskamp en de naam Kadyrov in deze periode veel ter sprake kwam, merkt de Raad op dat deze algemene argumenten op generlei wijze afbreuk doen aan de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat verzoekers verklaringen betreffende zijn asielrelaas op meerde punten uiterst vaag te noemen zijn, niet alleen wat zijn beweerde militaire training in Tsjetsjenië betreft, maar ook en vooral aangaande de aanvang van het presidentschap van Akhmad Kadyrov. De verklaringen van eerste verzoeker dienaangaande, met name dat Akhmad Kadyrov reeds president was toen hij in 1999 zijn opleiding begon (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/03/2011, p. 10; 12) stemmen immers niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (stuk 13, Landeninformatie, tijdlijn TCH conflict, artikel The Guardian 10/05/2004). Deze pertinente vaststellingen, die, zoals de commissaris-generaal terecht heeft gesteld, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnen, blijven gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij in elke fase van de asielprocedure, en reeds van bij de aanvang, alle dienstige en relevante elementen naar voor brengt die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over zijn militaire training in Tsjetsjenië. Nochtans zou deze training, zo gaf hij nadien aan tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, verband houden met en de oorzaak zijn van zijn arrestaties en ondervragingen door de autoriteiten, oftewel de door hem ingeroepen vervolgingsproblemen. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gesproken over de militaire opleiding die hij in Tsjetsjenië zou hebben genoten, een uiterst essentieel element in het kader van zijn asielrelaas aangezien het de kern ervan uitmaakt, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

3.10. Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker geheugenproblemen heeft waardoor hij geen details meer kan herinneren en beweren dat zij dit kunnen aantonen met een medisch attest. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers de Belgische asielinstanties, ondanks de uitdrukkelijke vraag van de commissaris-generaal aan verzoeker tijdens diens verhoor om hem binnen de vijf dagen een dergelijk attest te bezorgen (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/03/2011, p. 19), tot op heden geen medisch attest hebben voorgelegd ter staving van de verklaarde geheugenproblemen. Dat verzoeker te kampen zou hebben met geheugenproblemen is dan ook niets meer dan een blote bewering die niet wordt aangetoond en geenszins aannemelijk wordt gemaakt.

3.11. Verzoekers beperken zich voor het overige tot het op algemene wijze schetsen van de problematische veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en het uiten van vage en algemene kritiek op het Commissariaat-generaal als zou die onder meer de bestreden beslissingen niet afdoende hebben gemotiveerd. Zij gaan echter geheel voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat de verklaringen van eerste verzoeker betreffende zijn arrestaties als uiterst vaag dienen beschouwd te worden en dat het gegeven dat hem een internationaal paspoort werd afgeleverd lang nadat zijn problemen zouden zijn begonnen, zijn verklaarde vrees voor vervolging ondermijnt. Tevens gaan verzoekers voorbij aan de overwegingen met betrekking tot de verklaringen van tweede verzoekster waaruit geenszins blijkt dat zij ooit persoonlijk geïnterviewd werd door de autoriteiten, dat het feit dat zij vrijwillig in contact is getreden met de autoriteiten die zij verklaart te vrezen niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging en dat het gegeven dat zij een internationaal paspoort bekam via officiële weg een verdere aanwijzing vormt dat zij de autoriteiten niet hoefde te vrezen. Deze pertinente motieven, waaruit, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas blijkt, blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan met betrekking tot de subsidiaire bescherming worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend

onder punt 3.13. wordt gesteld. Verzoekers kunnen dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.13. Verzoekers vragen in fine van hun verzoekschrift hen “*de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.*” Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers’ kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat dan ook niet op. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen. Een reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke. De Raad stelt vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet waardoor de Raad deze motieven beaamt en tot de zijne maakt.

3.14. Verzoekers hebben geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voeren verzoekers aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoekers zijn van mening dat zij recht hebben op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Ze wijzen dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Ze zijn ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeren ze artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoekers merken ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merken ze op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke ze vervolgens uitgebreid aanhalen. Voorts opperen ze dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Ze merken dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoekers, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij terug zouden keren naar Tsjetsjenië. Verzoekers menen dat de rechten van verdediging geschonden worden nu zij zich dienstig moeten kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens verzoekers, die opmerken dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een ‘fair trial’, kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Ze stellen hieromtrent dat zij enkel mondeling kunnen repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoekers, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend.

Verzoekers, die opmerken dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betogen voorts dat ze zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweren. Derhalve, zo vervolgen zij, laken ze het feit dat zij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemorie kunnen indienen. Zulks maakt, aldus verzoekers, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoekers verzoeken de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.” “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.*

3.16. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.17. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.18. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoekers gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoekers in het kader van onderhavige procedure niet hebben gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers' verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.19. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die

bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemorie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoekers hadden alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.20. Verzoekers' betoog dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar Tsjetsjenië, is ter zake weinig dienstig nu zijn afkomstig zijn uit en hun problemen zich hoofdzakelijk zouden situeren in Dagestan. Verder kan worden verwezen naar hetgeen onder puntje 3.13. werd vastgesteld inzake hun vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIEN